

men kun bemærke, at disse Klager over overvældende militære Udgifter høres jo ikke blot hos os, men høres hele Europa over. Vi ere i saa Henseende stillede usigtigt ligesom, jeg tør nok sige, alle Stater i Europa. Man ønsker selvfølgelig alle Begne at kunne anvende Statens Kræfter udelukkende til at fremme det materielle Velvære og den aandelige Udvikling i Samfundet, men intet Steds er man naaet frem dertil. Alle Begne maa man, indtil den Guldalder kommer, hvor Ulven og Lammet græsse fredelig sammen, finde sig i at anvende en stor Del af Statens Kræfter paa det, der dog ubetinget er det vigtigste af Alt, nemlig saa vidt muligt at sikre Statens selvstændige Eksistens. Med Hensyn til de militære Udgifters Størrelse ere vi i samme Tilfælde som saa at sige alle europæiske Stater. Hermed tror jeg, at det ogsaa tilstrækkelig er paavist, at disse Klager i al deres Almindelighed ikke ere begrundede.

— En anden Indvending, der er gjort mod Finantslovsforslaget, er den, at der paa dette findes optaget Udgifter foranledigede ved de provisoriske Love. Denne Antæ er selvfølgelig fuldstændig uberettiget, Finantslovsforslaget skal være et Overslag over Statens Indtægter og Udgifter i det kommende Finantsaar, og paa dette Overslag skulle optages alle de Udgifter, som hidrøre fra bestaaende Love, og dertil høre de provisoriske Love, indtil de enten ere blevne ophævede eller forandrede. — Et æret Medlem, som overhovedet ikke var tilfreds med den Finantskusholdning, der førtes, har særlig fremhævet som Bevis paa slet Finantskusholdning fra den nuværende Finantsministers Side, at i den Tid, hvor denne har staaet for Finantsministeriets Styrelse, er vort Tilgodehavende i Vestindien voget op til, jeg tror det ærede Medlem angav henved 6 Millioner for ydede Laan, Restancer, Forskud osv. Jeg skal her ved tillade mig at erindre om, hvad der jo iøvrigt vil være den ærede Forsamling vel bekendt fra tidligere Forhandlinger, at Grunden til den finantsielle Misere i Vestindien ligger i den Grundlov, som man herhjemme fra har oktroeret for Vestindien, det vil sige i Loven af 27de November 1863, hvor man gik ud fra den Forudsætning, at Kolonierne vilde kunne bære foruden, hvad man kalder kommunale Udgifter, tillige saadanne Udgifter vedkommende denne Del af Territoriet, der alle Begne betragtes som Statsudgifter, f. Ex. til Militæret, og desforuden forudsatte man, at Kolonierne skulde kunne udrede et ret klækkeligt Bidrag til Moderlandets almindelige Fornødenheder. Denne Forudsætning for Loven af 27de November 1863 har jo vist sig at være fuld-

stændig urigtig, og jeg har gjentagne Gange søgt at tilvejebringe de nødvendige Forandringer i denne fundamentale Lov for Vestindien, uden at det hidtil er lykkedes at faae Tilslutning i dette Thing. Jeg agter imidlertid at gjentage Forsøget, thi det er min fulde Overbevisning, at det ikke vil være muligt at tilvejebringe nogen finantsiel Balance under de nuværende Forhold paa Derne, saalænge man fastholder Fordringen herfra om, at Derne skulde bære ikke blot deres kommunale Udgifter i deres Helhed, men ogsaa Statsudgifter. — Et æret Medlem har gjort opmærksom paa, at Tilbagebetalingen af de Driftslaan, der i forrige Aar bleve ydede Landmændene igjennem Landmandsbanken, ved Regjeringens Foranstaltning, vilde blive meget byrdefuld og til Dels ødelæggende, naar den skulde finde Sted efter de den Gang truffne Vilkaar. Jeg skal gjøre opmærksom paa, at denne Sag ikke mere ligger i min Haand, hverken direkte eller indirekte, idet det hele af Finantsjerne udredede Forskud er fuldt tilbagebetalt af Landmandsbanken. Det er altsaa Landmandsbanken, der direkte staar i Forhold til Skyldnerne, og hos hvem man sikkert kan vente, at der vil blive taget saa meget Hensyn til Skyldnerens Evner, som er foreneligt med Bankens Lærv. Det er mig bekendt, at Banken allerede i mange Tilfælde har givet meget betydelig Genstand med Tilbagebetalingen af disse Laan, skøndt Banken, som sagt, har fuldt ud tilbagebetalt Finantsjerne hele det Forskud, der blev ydet af dem. — Et æret Medlem har anbefalet en Medsættelse af de Præmier, der betales til Livrenteselskabet, og, saavidt jeg forstod ham, skulde dette særlig gjælde Overlevelserenten. Det er jo et gammelt Spørgsmaal, som har været fremme flere Gange, og naar man ser, hvorledes Livrenteselskabets Overstudskonto er voget i Tidernes Løb — efter den sidste Opgjørelse er der, om jeg ikke huster feil, et Overskud af omtrent 15 Millioner Kroner — er det ganske naturligt, at Tanken henvender sig paa en Medsættelse i Tarifen. Smidlertid maa det jo erindres, at Præmiernes Størrelse ikke blot beror paa den sandsynlige Levetid for den, der tegner en Forsikring, men den beror jo ogsaa paa, hvilken Rentefod man lægger til Grund for Anstalten. Ved den nuværende Livsforfikkingsanstalt er det 4 pCts. Rentefoden, der er lagt til Grund, og det, som væsentlig har foranlediget den store Opsamling paa Overstudskontoen, er, at Livsforfikkings-selskabet indtil for nylig har kunnet faae en betydelig høiere Rente af sine Kapitaler end den, der ligger til Grund for Be-